

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Animnapu't Walo

*Pagbubunyag ng Propetikong Mensahe ng Ikawalong Kabanata ng Ezekiel:
Ang Batas sa Linggo at ang mga Huling Araw*

Jeff Pippenger
2024-02-01

Ang ikawalong kabanata ng Ezekiel ay isa sa pinakamadaling mga kabanatang propetiko sa Banal na Kasulatan. Ang kabanata ay may tiyak na panimulang punto.

At nangyari, sa ikaanim na taon, sa ikaanim na buwan, sa ikalimang araw ng buwan, na samantalang ako'y nakaupo sa aking bahay at ang mga matanda ng Juda ay nakaupo sa harap ko, ang kamay ng Panginoong Diyos ay nahulog roon sa akin. Ezekiel 8:1.

Ang pangitain ay may tiyak na pagwawakas sa kabanata labing-isa.

Pagkatapos ay iniangat ako ng Espiritu at, sa isang pangitain sa pamamagitan ng Espiritu ng Diyos, dinala ako sa Caldea, sa mga nasa pagkabihag. Kaya't umakyat mula sa akin ang pangitaing aking nakita. Pagkatapos, sinabi ko sa mga nasa pagkabihag ang lahat ng bagay na ipinakita sa akin ng Panginoon. Ezekiel 11:24, 25.

Nagsisimula ang pangitain ng kabanata walo sa ikalimang araw ng ikaanim na buwan ng ikaanim na taon, isang araw lamang bago tumapat ang petsa sa “666,” at tunay nga na ang pangitain ay tungkol sa batas ng Linggo, na siyang tanda ng halimaw, na ang bilang nito ay ang bilang ng “tao ng kasalanan,” at gayundin ang bilang ng ikawalong kahariang buhat sa pito. Ang mga nagtatamo ng tagumpay laban sa bilang na “666” ay tumatanggap ng selyo ng Diyos, at sa kabanata siyam, ang selyo ng Diyos ay inilalagay sa tapat na bayan ng Diyos sa mga huling araw.

At nakita ko ang isa pang tanda sa langit, dakila at kagila-gilalas: pitong anghel na may pitong huling salot, sapagkat sa mga ito nalulubos ang poot ng Diyos. At nakita ko, wari'y isang dagat na salamin na may halong apoy; at ang mga nagtagumpay laban sa hayop, at laban sa kaniyang larawan, at laban sa kaniyang tatak, at laban sa bilang ng kaniyang pangalan, ay nakatayo sa dagat na salamin, na may mga alpa ng Diyos. At inaawit nila ang awit ni Moises na lingkod ng Diyos, at ang awit ng Kordero, na sinasabi, Dakila at kagila-gilalas ang iyong mga gawa, Panginoong Diyos na Makapangyarihan sa lahat; matuwid at tunay ang iyong mga daan, O Hari ng mga banal. Pahayag 15:1-3.

Bago pa man sumapit ang pagsasara ng pintuan ng awa (sapagkat sa susunod na kabanata ng Apocalipsis ay ibubuhos ng pitong anghel na may pitong huling salot ang poot ng Diyos), natutukoy ang bayan ng Diyos sa mga huling araw. Nakamtan nila ang tagumpay laban sa apat na bagay. Ang salitang isinasalin bilang tagumpay ay nangangahulugang daigin. Napagtagumpayan ng mga tapat ang halimaw, ang larawan ng halimaw, ang tanda ng halimaw, at ang bilang ng kanyang pangalan. Sinasaklaw ng tagumpay ang katotohanang nauunawaan nila kung ano ang kinakatawan ng apat na simbolo. Napakaliit na bahagdan lamang ng mga tao ang nakaaalam kung ano talaga ang kinakatawan ng apat na makahulugang simbolong iyon.

Noong una, nalalaman ng sanlibutan na ang Kapapahan ang patutot ng Babilonia sa ikalabimpitong kabanata; ngunit gaya ng itinukoy ng Salita ng Diyos, ang pagkaunawa tungkol sa patutot ng Tiro na nakikiapid sa mga hari ng lupa ay nalimutan sa kasaysayan ng Estados Unidos. Ang pagkakamit ng tagumpay laban sa hayop ay nangangahulugang wastong paghawak sa salita ng katotohanan sa pagtitiyak na ang hayop ng hula sa Biblia ay ang Kapapahan. Sa mismong sumunod na kabanata, inaakay ng dragon, ng hayop, at ng bulaang propeta ang sanlibutan tungo sa Armagedon, at ang mga tapat ng Diyos sa mga huling araw ay dapat malaman kung sino ang tatlong kapangyarihang iyon.

At ibinuhos ng ikaanim na anghel ang kaniyang mangkok sa dakilang ilog na Eufrates; at ang tubig nito ay natuyo, upang maihanda ang daan ng mga hari na mula sa silanganan. At nakita ko ang tatlong maruruming espiritu na gaya ng mga palaka, na lumabas mula sa bibig ng dragon, at mula sa bibig ng hayop, at mula sa bibig ng bulaang propeta. Sapagkat sila ang mga espiritu ng mga demonyo, na gumagawa ng mga himala, na humahayo sa mga hari ng lupa at ng buong sanlibutan, upang tipunin sila sa pagbabaka sa dakilang araw na yaon ng Diyos na Makapangyarihan sa lahat. Narito, ako'y dumarating na gaya ng magnanakaw. Mapalad ang nagbabantay at nag-iingat ng kaniyang mga kasuotan, upang huwag siyang maglakad na hubad, at makita nila ang kaniyang kahihyan. At tinipon niya sila sa isang dako na sa wikang Hebreo ay tinatawag na Armagedon. Apocalipsis 16:12-16.

Ang tagumpay laban sa hayop ay ang tagumpay ng wastong pagkaunawa kung sino ang hayop. Ang kapapananggitan sa sipi ay nagpapahayag ng pagpapala sa mga nagbabantay at nag-iingat ng kanilang mga kasuotan, nguni't pagdating sa ikaanim na salot, lubos nang nagsara ang probasyon para sa lahat ng tao. Kapag tumindig si Miguel, nagsasara ang probasyon ng sangkatauhan at pagkatapos ay ibinubuhos ang pitong huling salot. Wala nang paraan upang magpalit ng kasuotan pagkatapos ng pagsasara ng probasyon, gayunman, may isang babalang kaugnay ng ikaanim na salot. Ang babalang iyon ay tumutukoy sa pagkakaroon ng wastong pagkaunawa hinggil sa hayop bago magsara ang probasyon, at kung wala kang ganoong pagkaunawa, mawawala sa iyo ang kasuotan ng katuwiran ni Cristo bago pa man magsara ang probasyon.

“Ang mga nalilito sa kanilang pag-unawa sa salita, na nabigong makita ang kahulugan ng antikristo, ay tiyak na ilalagay ang kanilang sarili sa panig ng antikristo. Wala na ngayon ang panahon upang tayo ay makiayon sa sanlibutan. Si Daniel ay nakatayo sa kaniyang bahagi at sa kaniyang dako. Ang mga propesiya nina Daniel at Juan ay dapat maunawaan. Binibigyang-kahulugan nila ang isa't isa. Ipinagkakaloob nila sa sanlibutan ang mga katotohanang dapat maunawaan ng bawat isa. Ang mga propesiyang ito ay dapat maging saksi sa sanlibutan. Sa pamamagitan ng kanilang katuparan sa mga huling araw na ito, sila mismo ang magpapaliwanag.” Kress Collection, 105.

Kung ang isang tao ay hindi nauunawaan na ang antikristo ay ang papado, siya'y mauwi sa panig ng papado, o, gaya ng isinulat ni Juan, siya'y lalakad na hubad at mahahayag ang kaniyang kahihyan. Ang pagkakamit ng tagumpay laban sa hayop ay ang pagkaunawa na ang hayop ay ang kapangyarihang papal, kasama ang lahat ng inihahayag hinggil dito. Yaong mga nagkakamit ng tagumpay at umuunawa na ang papado ang tao ng kasalanan ay kailangang umuunawa na ang

larawan ng papado ay kumakatawan sa prinsipyo ng pagsasanib ng simbahan at estado, na ang simbahan ang may pamamayani sa nasabing ugnayan.

Sa aklat ni Daniel, ang kayarian ng halimaw, na siyang pagsasanib ng simbahan at estado, ay inilarawan bilang ang paglabag na nagdudulot ng pagkatiwangwang. Ang paglabag ay kasalanan, at ang kasalananang humuhubog sa halimaw ng kapapahan ay yaong kapag isinusuko ng mga hari ang kanilang kapangyarihan sa awtoridad ng kapapahan. Sa paggawa nito, nagkakasala sila ng pakikiapid na espirituwal, na siyang paglabag na nagdudulot ng pagkatiwangwang ayon kay Daniel, at ang larawan ng halimaw ayon kay Juan.

Ang pagtatamo ng tagumpay laban sa larawan ng kapapahan ay ang pagkaunawa, sa pamamagitan ng Salita ng Diyos, na ang Estados Unidos ang unang bumubuo ng ugnayang ito, at pinagtitibay ito sa nalalapit na batas ukol sa Linggo, at pagkatapos ay pinipilit ang buong sanlibutan na tanggapin ang gayunding ugnayan.

Ang ugnayan ng simbahan at estado na sapolitang ipatutupad ng Estados Unidos sa buong daigdig ay binubuo ng pandaigdigang pamahalaan (ang Mga Nagkakaisang Bansa) na makikipag-alyansa sa Papado bilang kapangyarihang kumokontrol sa mga kaayusan. Ang pagtatamo ng tagumpay laban sa larawan ng hayop ay ang pag-unawa, ayon sa makahulang Salita ng Diyos, na ang larawan ng hayop ay kumakatawan sa mismong mga bagay na ito.

Ang pagwawagi laban sa hayop at sa larawan ng hayop ay kinabibilangan ng pagkakaroon ng pagkaunawa sa tanda ng awtoridad ng hayop (ng kapapahan).

Ang tanda ng hayop ay ang sapolitang pagpapangilin ng Linggo bilang Sabat ng Diyos. Upang makamit ang tagumpay laban sa tanda ng hayop, kinakailangan ang pagkaunawang ang pagsamba tuwing Linggo ay pagsamba sa araw bilang diyos, at na ito'y hindi iba kundi ang paganong pagsamba kay Baal. Kasama sa tagumpay ang katotohanang walang sinuman ang tatanggap ng tanda ng hayop hanggang sa ito'y sapolitang ipataw sa mga tao.

Ngunit ang mga Kristiyano ng mga nagdaang salinlahi ay nangingilin ng Linggo, yamang inakala nilang sa gayong paggawa ay kanilang iniingatan ang Sabat ng Bibliya; at ngayo'y may mga tunay na Kristiyano sa bawat iglesia, hindi ibinubukod ang Iglesiang Romano Katolika, na tapat na naniniwalang ang Linggo ang Sabat na itinalaga ng Diyos. Tinatanggap ng Diyos ang katapatan ng kanilang hangarin at ang kanilang integridad sa Kanyang harapan. Subalit kapag ang pagpangingilin ng Linggo ay ipinag-uutos ng batas, at ang sanlibutan ay maliwanagan tungkol sa tungkulin sa tunay na Sabat, kung magkagayo'y sinumang sumuway sa utos ng Diyos, upang sundin ang isang alituntunin na walang mas mataas na kapamahalaan kaysa yaong sa Roma, ay sa gayon pinararangalan ang papado higit sa Diyos. Siya'y nagbibigay-pugay sa Roma at sa kapangyarihang nagpapatupad ng institusyong itinalaga ng Roma. Sumasamba siya sa hayop at sa kanyang larawan. Sa pagtangi ng mga tao sa institusyong ipinahayag ng Diyos na tanda ng Kanyang kapamahalaan, at sa pagpaparangal sa halip sa pinili ng Roma bilang sagisag ng kanyang kataas-taasang kapangyarihan, tinatanggap nila sa gayo'y ang tanda ng katapatan sa Roma—"ang tanda ng hayop." At hindi hanggang sa ang usapin ay malinaw na mailatag sa harap ng mga tao, at sila'y iniharap sa pagpili sa

pagitan ng mga utos ng Diyos at ng mga utos ng mga tao, na yaong mga nagpapatuloy sa pagsalangsang ay tatanggap ng “tanda ng hayop.” *The Great Controversy*, 449.

Ang mga nagtatamo ng tagumpay laban sa hayop, sa larawan ng hayop, at sa tanda ng hayop ay kinakailangang magtamo rin ng tagumpay laban sa bilang ng kaniyang pangalan. Noong panahong hindi pa nalilimutan ang patutot ng Tiro, batid ng mundong Protestante na ang pagkapapâ ang antikristo. Batid nila na tinukoy ni Pablo ang pagkapapâ bilang “yaong tampalasan,” “ang taong makasalanan,” “ang hiwaga ng kasamaan,” at “ang anak ng kapahamakan; na sumasalangsang at nagpapakataas sa kaniyang sarili higit sa lahat ng tinatawag na Diyos, o sinasamba; anupa’t siya, na gaya ng Diyos, ay nauupo sa templo ng Diyos, na ipinakikitang siya ay Diyos.” Ngunit ngayo’y nalimutan na ang dakilang patutot ng Tiro.

Noong mga nagdaang panahon, umiral ang iba’t ibang pamamaraang isopsephy, o gematria, na nagpakita na ang bilang na “666” ay sa paraang simboliko’y kumakatawan sa papado. Isang klasikong halimbawa nito ang mga salitang *Vicarius Filii Dei* na nakasulat sa mitra ng Papa. Ang *Vicarius Filii Dei*, na ang ibig sabihin ay “Kahalili ng Anak ng Diyos,” kaya’t tumutukoy sa kaniyang pag-aangking nakaluklok sa templo ng Diyos, na siya’y Diyos. Ang mga titik na Latin ng *Vicarius Filii Dei* ay katumbas ng bilang na anim na raan at animnapu’t anim.

Ang hayop, na siyang kapangyarihan ng papado, ay nakikilala sa pamamagitan ng kaniyang bilang, at ang kaniyang bilang ay “666”; ngunit ang taong makasalanan ay tumanggap ng sugat na nakamamatay noong 1798, at siya’y nakalimutan. Sa mga huling araw, ang sugat na nakamamatay ay pagagalangin, at ang paghilom ng sugat na nakamamatay ang siyang nagpapakilala na ang Estados Unidos ang unang bubuo ng larawan ng hayop sa sarili nitong bansa, at pagkatapos ay pipilitin ang sanlibutan na gawin din ang gayon.

Ang pandaigdigang larawan ng halimaw ay kapuwa dalawahan at tatluhan. Ito ay propetikong dalawahan sapagkat binubuo ito ng pagsasanib ng simbahan at estado, ngunit ito ay tatluhan sapagkat binubuo ito ng dragon, ng halimaw, at ng bulaang propeta. Kapag naitatag ang tatluhang pagkakaisa ng mismong mga kapangyarihang maghahatid sa sanlibutan sa Armagedon, sila ang magiging halimaw na siyang ikawalong kaharian na mula sa pito, at ito rin ang tatluhang pagkakaisa ng ikaanim na kaharian. Ang bilang ng pangalan ng halimaw sa mga huling araw ay muling “666,” sapagkat kinakatawan nito ang tatlong kahariang ang bawat isa’y bahagi ng ikaanim na kaharian.

Ang pagtatamo ng tagumpay laban sa halimaw, sa kaniyang larawan, sa kaniyang tatak, at sa bilang ng kaniyang pangalan ay ang pagkaunawa sa palaisipan na “ang ikawalo ay nagbubuhay sa pito,” na siyang lihim ng Daniel kabanata dalawa, na ipinanalangin ni Daniel na maunawaan. Ito ay isang sangkap ng Apocalipsis ni Jesucristo na inaalisan ng selyo bago magsara ang panahon ng probasyon, sapagkat, gaya ng sinabi ni Juan, “malapit na ang panahon.” Dahil dito, ang mga nagtatamo ng gayong tagumpay ay kinakatawan bilang kasama ng mga anghel na nagbubuhos ng mga salot, sapagkat natatamo nila ang tagumpay, o ang kinakailangang propetikong pagkaunawa, bago magsara ang panahon ng probasyon.

Yaong mga nauunawa na ang Pahayag ni Jesu-Cristo ay inaalisan ng pagkakaselyo bago sumapit ang pagsasara ng probasyon, at na ang bilang na “666” ay isang bahagi ng pangitain ay hindi makakaligtaang mapansin na ang pangitain sa ika-walong kabanata ni Ezekiel ay nagsisimula sa ikalimang araw (na siyang araw bago ang ikaanim na araw), sa ikaanim na buwan ng ikaanim na taon. Pagsapit sa dulo ng kabanata walo, dalawampu’t limang lalaki ang yumuyukod sa araw, at sa kabanata siyam tinutukoy kung sino ang tumatanggap ng tatak ng Diyos.

Ang konteksto ng pangitain ay hinggil sa tanda ng halimaw at sa selyo ng Diyos, at ang pangitain ay isiniwalat kaagad bago magsara ang pintuan ng awa sa pagsapit ng Batas ng Linggo, na isinasagisag ng bilang “666.” Ngunit ang pagsasara ng pintuan ng awa na kinikilalang nagaganap sa Batas ng Linggo sa Estados Unidos ay hindi ang pangkalahatang pagsasara ng pintuan ng awa para sa sangkatauhan; ito ay ang pagsasara ng pintuan ng awa para lamang sa mga Adventista ng Ikapitong Araw.

Ang pangitain ay inilalarawan na nagaganap sa loob ng Jerusalem, na siyang sagisag ng Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw. Kapag ipinatupad ang batas ng Linggo sa Estados Unidos, ang mga Adventista ng Ikapitong Araw ang kaisa-isang pangkat na, sa mismong oras at pook na iyon, ay pananagutin batay sa liwanag ng Sabat.

Kung naihayag na sa iyo ang liwanag ng katotohanan, na naglalahad ng Sabat ng ikaapat na utos at nagpapakita na walang batayan sa Salita ng Diyos para sa pagpangingilin ng Linggo, at gayon ma’y patuloy ka pa ring kumakapit sa huwad na Sabat, na tumatangging ipangilin ang Sabat na tinatawag ng Diyos na ‘aking banal na araw,’ tatanggap ka ng tatak ng hayop. Kailan ito nagaganap?—Kapag sinusunod mo ang dekreto na nag-uutos sa iyo na tumigil sa paggawa tuwing Linggo at sumamba sa Diyos, samantalang nalalaman mong wala kahit isang salita sa Biblia na nagpapakita na ang Linggo ay iba pa sa isang karaniwang araw ng paggawa, sumasang-ayon kang tanggapin ang tatak ng hayop, at tinatanggihan mo ang selyo ng Diyos. Kung tanggapin natin ang tatak na ito sa ating mga noo o sa ating mga kamay, ang mga kahatulang ipinahayag laban sa mga masuwayin ay tiyak na babagsak sa atin. Ngunit ang selyo ng Diyos na buhay ay inilalagay sa mga may budhing tapat na ipinangingilin ang Sabat ng Panginoon. Review and Herald, April 27, 1911.

Ang pangitain ni Ezekiel mula sa kabanata walo hanggang sa kabanata labing-isa ay tumutukoy sa kasaysayang humahantong sa pagsasara ng panahon ng probasyon para sa Jerusalem. Ito ay inilalarawang nagaganap isang araw lamang bago dumating ang bilang na “666,” at sa kabanata walo ay tinutukoy ang tumitinding paghihimagsik sa loob ng Jerusalem na nagwawakas sa pagyukod ng mga namumunong lalaki sa araw, sa gayo’y tinatanggap ang tanda ng hayop.

Ang Kabanata Siyam ay kumakatawan sa isang anghel na dumaraan sa Jerusalem (na sa gayo’y nagpapakilala ng isang pagsulong) at naglilagay ng tatak sa isang pangkat bago dumating ang mga anghel na mamumuksa, na pagkatapos ay papatayin nila ang lahat ng walang tatak. Ang dalawang kabanata ay kumakatawan sa isang sumusulong na kasaysayan na humahantong sa Batas sa Linggo, kung saan ang isang pangkat ay yumuyukod sa araw at ang isa naman ay tumatanggap ng tatak ng Diyos. Pagkatapos ay inalis ang mga masama mula sa Jerusalem, sapagkat ang Batas sa Linggo ang naghihiwalay sa mga masama at sa marurunong.

Ang pagtatatak na inilalarawan sa ikasiyam na kabanata ng Ezekiel ay siya ring pagtatatak na inilalarawan sa ikapitong kabanata ng Pahayag.

Kung darating ang ganitong mga tagpo, ang gayong matitinding paghatol sa isang salaring sanlibutan, saan masusumpungan ang kanlungan para sa bayan ng Diyos? Paanong sila masisilungan hanggang sa lumipas ang poot? Nakikita ni Juan na ang mga elemento ng kalikasan—lindol, unos, at kaguluhang pampolitika—ay inilalarawang pinanghahawakan ng apat na anghel. Ang mga hangin na ito ay nasasailalim sa pagpigil hanggang sa ibigay ng Diyos ang salita na sila'y pakawalan. Doon nakasalalay ang kapanatagan ng iglesia ng Diyos. Ginaganap ng mga anghel ng Diyos ang Kaniyang utos, pinipigil ang mga hangin ng lupa, upang huwag humihip ang mga hangin sa lupa, ni sa dagat, ni sa alinmang punongkahoy, hanggang sa matatakan sa kanilang mga noo ang mga lingkod ng Diyos. Ang makapangyarihang anghel ay nakitang umaakyat mula sa silangan (o sa pagsikat ng araw). Ang pinakamapangyarihang anghel na ito ay may hawak sa kaniyang kamay ang selyo ng Diyos na buhay—ng Kaniya na Siya lamang ang makapagbibigay ng buhay, na makaiiukit ang tanda o inskripsiyon sa mga noo ng mga pagkakalooban ng kawalang-kamatayan, ng buhay na walang hanggan. Ang tinig ng pinakamataas na anghel na ito ang may kapamahalaang utusan ang apat na anghel na supilin ang apat na hangin hanggang sa maisakatuparan ang gawaing ito, at hanggang sa ibigay niya ang hudyat na pakawalan ang mga ito.

Yaong mga dumaraig sa sanlibutan, sa laman, at sa diyablo, ay silang mga kinalulugdan na tatanggap ng tatak ng Diyos na buhay. Yaong ang mga kamay ay hindi malinis, na ang mga puso ay hindi dalisay, ay hindi magkakaroon ng tatak ng Diyos na buhay. Yaong mga nagbabalak ng kasalanan at isinasagawa ito ay lalampasan. Tanging yaong mga, sa kanilang saloobin sa harap ng Diyos, ay tumitindig sa kalagayan ng mga nagsisisi at nagpapahayag ng kanilang mga kasalanan sa dakilang antipikal na Araw ng Pagbabayad-sala, ang kikilalanin at tatatakan bilang karapat-dapat sa pag-iingat ng Diyos. Ang mga pangalan ng mga matatag na naghahangad at naghihintay at nagbantay sa pagpapakita ng kanilang Tagapagligtas—na lalong taimtim at nananabik kaysa sa mga naghihintay ng umaga—ay mabibilang kasama ng mga tinatakan. Yaong mga, na bagaman tinataglwan ng lahat ng liwanag ng katotohanan ang kanilang mga kaluluwa, ay nararapat sanang magkaroon ng mga gawa na tumutugma sa kanilang ipinahahayag na pananampalataya; subalit nahahalina sila ng kasalanan, nagtatayo ng mga diyus-diyosan sa kanilang mga puso, dinudungisan ang kanilang mga kaluluwa sa harap ng Diyos, at nilalapastangan ang mga nakikipisan sa kanila sa kasalanan, ay mapapawi ang kanilang mga pangalan sa aklat ng buhay, at iiwan sa kadiliman ng hatinggabi, na walang langis sa kanilang mga sisidlan, kasama ang kanilang mga ilawan. 'Sa inyo na nangatatapot sa Aking pangalan ay sisikat ang Araw ng Katuwiran, na may kagalingan sa Kaniyang mga pakpak.'

"Ang pagtatatak na ito sa mga lingkod ng Diyos ay siya ring ipinakita kay Ezekiel sa pangitain. Si Juan man ay naging saksi rin sa lubhang nakagugulat na pahayag na ito. Nakita niya ang dagat at ang mga alon na humuhugong, at ang mga puso ng mga tao ay nanglulupaypay dahil sa takot. Namasdan niya ang lupa na nayayanig, at ang mga bundok na dinadala sa kalagitnaan ng dagat (na literal na nagaganap), ang tubig nito ay humuhugong at nag-aalimpuyo, at ang

mga bundok ay nayayanig sa pag-alsa nito. Ipinakita sa kanya ang mga salot, mga peste, taggutom, at kamatayan na isinasakatuparan ang kanilang kakila-kilabot na misyon." Testimonies to Ministers, 445.

Ang pagtatatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo sa Apocalipsis, kabanata pito, ay kinakatawan din sa aklat ni Ezekiel, kabanata siyam; at ang anghel na tagapagtatak ay ang pinakamakapangyarihang anghel, na umaahon mula sa silangan. Ang mga napapahamak, na ang kanilang mga pangalan ay napawi sa aklat ng buhay, ay inilalarawan bilang "walang langis sa kanilang mga sisidlan na kasama ng kanilang mga ilawan." Ang dalawang uri sa pangitain ni Ezekiel, kabanata walo hanggang labing-isa, ay ang mga matatalino at mga mangmang na dalaga ng Mateo, kabanata dalawampu't lima, at samakatuwid, sila ay mga Adventista.

Ang talinghaga ng sampung dalaga sa Mateo 25 ay naglalarawan din ng karanasan ng sambayanang Adventista. *The Great Controversy*, 393.

Partikular na itinukoy ni Kapatid na White ang Jerusalem ng pangitain ni Ezekiel bilang Adventismo:

Ang tunay na bayan ng Diyos, na sa puso ay taglay ang diwa ng gawain ng Panginoon at ng kaligtasan ng mga kaluluwa, ay kailanma'y titingnan ang kasalanan ayon sa tunay nitong makasalanang katangian. Lagi silang papanig sa tapat at tahasang pakikitungo sa mga kasalanang madaling bumalot sa bayan ng Diyos. Lalong-lalo na sa pangwakas na gawain para sa iglesya, sa panahon ng pagtatatak ng isandaang apatnapu't apat na libo, na tatayong walang kapintasan sa harap ng luklukan ng Diyos, ay lalong malalim nilang madarama ang mga kamalian ng nagpapakilalang bayan ng Diyos. Ito ay mariing inilalarawan ng paglalarawan ng propeta tungkol sa huling gawain, sa anyo ng mga lalaking bawat isa'y may sandatang pangpuksa sa kaniyang kamay. Isang lalaki sa kanila ang nabihisan ng lino, na may tintero ng manunulat sa kaniyang tagiliran. "At sinabi ng Panginoon sa kaniya, Dumaan ka sa gitna ng lungsod, sa gitna ng Jerusalem, at maglagay ka ng tanda sa mga noo ng mga lalaking nagbubuntong-hininga at dumadaing dahil sa lahat ng mga karumaldumal na bagay na ginagawa sa gitna niyaon." Testimonies, tomo 3, 266.

Ang pangitain ni Ezekiel sa mga kabanata walo hanggang labing-isa ay tahasang tumatalakay sa kasaysayan ng Adventismo na umaakay patungo sa, at sa mismong panahon ng, batas ng Linggo. Tinutukoy nito ang dalawang uri ng mga mananamba na nasa loob ng Jerusalem (Adventismo), at ito ay makahulang nauugnay sa Pahayag ni Jesu-Cristo na inaalisan ng selyo kaagad bago ang pagsasara ng pintuan ng awa, sapagkat sa mga unang pagtukoy nito ay inilalatag ang bilang "666" sa makahulang simbolismo. Sa gayong paraan, tinutukoy nito ang isa sa apat na bagay na dapat pagtagumpayan ng marurunong sa mga huling araw, at ang apat na bagay na iyon ay bahagi ng liwanag ng ikawalo na "mula sa pito". Itinuturo rin ng Pahayag kabanata labinlima na yaong mga nagtatagumpay laban sa apat na simbolikong aspekto ng papasiya ay umaawit ng awit ni Moises at ng Kordero.

Sa araw na iyon, sinasabi ni Isaias, sa kabanata dalawampu't pito, na aawit ang mga matuwid sa mga huling araw ng awit ng ubasan, na isang awit na inawit ng Kordero nang siya'y lumakad sa

piling ng mga tao, na tumutukoy sa isang bayang hinirang na nilalagpasan samantalang pinipili ang isang bagong bayang hinirang. Ang awit na iyon ay inaawit ng “marurunong” ng mga huling araw sa panahon ng pagtatatak sa Ezekiel siyam at Pahayag pito. Ang pangitain ni Ezekiel ng mga kabanata walo hanggang labing-isa ay bahagi ng mismong awit na iyon.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Ang tunay na bayan ng Diyos, na sa kanilang puso’y taglay ang diwa ng gawain ng Panginoon at ng kaligtasan ng mga kaluluwa, ay laging mamasdan ang kasalanan sa tunay nitong makasalanang katangian. Lagi silang papanig sa tapat at tuwirang pakikitungo sa mga kasalanang madaling pumupulupot sa bayan ng Diyos. Lalo na sa pangwakas na gawain para sa iglesia, sa panahon ng pagtatatak ng isang daan at apatnapu’t apat na libo na tatayong walang kapintasan sa harap ng luklukan ng Diyos, lubos nilang madarama ang mga kamalian at kasamaan ng mga nagpapahayag na sila ay bayan ng Diyos. Ito’y mariing itinatanghal sa pamamagitan ng halimbawa ng propeta tungkol sa huling gawain, sa larawan ng mga lalaking bawat isa’y may sandatang pangpatay sa kaniyang kamay. May isang lalaki sa kanila na nakadamit ng lino, na may tintero ng kalihim sa kaniyang baywang. At sinabi ng Panginoon sa kaniya, “Lumakad ka sa gitna ng lungsod, sa gitna ng Jerusalem, at lagyan mo ng tanda ang mga noo ng mga taong nagbubuntung-hininga at tumatangis dahil sa lahat ng mga kasuklam-suklam na bagay na ginagawa sa gitna niyaon.”

Sino ang nakatayo sa payo ng Diyos sa panahong ito? Sila ba yaong sa katunayan ay nagpapawalang-sala ng mga kamalian sa hanay ng mga nagpapakilalang bayan ng Diyos at nagbubulung-bulong sa kanilang puso—kung hindi man hayagan—laban sa mga sasaway sa kasalanan? Sila ba yaong kumakalaban sa kanila at nakikisimpatya sa mga gumagawa ng masama? Hindi, hindi nga! Maliban kung magsisi sila, at talikuran ang gawa ni Satanas sa pang-aapi sa mga may pasan ng gawain at sa pag-angat ng mga kamay ng mga makasalanang Sion, kailanman ay hindi nila matatanggap ang tanda ng selyadong pagsang-ayon ng Diyos. Sila’y mabubuwal sa pangkalahatang paglipol ng masasama, na kinakatawan ng gawain ng limang lalaking may dala-dalang mga sandatang pangpatay. Tandaan ninyong mabuti ang puntong ito: Ang mga tumatanggap ng dalisay na tanda ng katotohanan, na isinagawa sa kanila sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Espiritu Santo, na kinakatawan ng tanda ng lalaking nakadamit ng lino, ay silang “dumadaing at tumatangis dahil sa lahat ng mga kasuklam-suklam na nagaganap” sa iglesia. Ganoon kalalim ang kanilang pag-ibig sa kadalisayan at sa karangalan at kaluwalhatian ng Diyos, at napakaliwanag sa kanila ang lubhang kasamaan ng kasalanan, anupa’t inilarawan sila bilang nasa matinding dalamhati, maging dumadaing at tumatangis. Basahin ninyo ang ikasiyam na kabanata ng Ezekiel.

Ngunit ang pangkalahatang pagpatay sa lahat ng hindi nakikita ang malaking kaibhan sa pagitan ng kasalanan at katuwiran, at hindi nakadarama gaya ng mga nakatindig sa payo ng Diyos at tumatanggap ng tanda, ay inilarawan sa utos sa limang lalaki na may mga sandatang pamuksa: “Yumaon kayo na kasunod niya sa lungsod, at hampasin ninyo: huwag magpakita ng awa ang inyong mata, ni mahabag man kayo: patayin ninyo nang lubos ang matatanda at ang mga kabataan, maging ang mga dalaga, at ang maliliit na bata, at ang mga babae: ngunit huwag kayong lumapit sa sinumang tao na may tanda; at pasimulan ninyo sa Aking santuwaryo.” Mga

Patotoo, tomo 3, 266, 267.